

Når vi snakker NATO og sikkerhedspolitik, er det en europæisk magt, men når vi snakker EU, er det en ikkeeuropæisk magt.

Men mit spørgsmål går faktisk på, hvad det er for en magt, hr. Peter Skaarup og Dansk Folkeparti vil have ført tilbage til Folketinget. Hvad er det helt præcist for en magt, hr. Peter Skaarup vil have ført tilbage til Folketinget?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Som jeg sagde, er Tyrkiet ikke en naturlig del af Europa. Som fru Anne Grete Holmsgaard godt ved, ligger en lillebitte geografisk del i Europa, men det er ikke at betragte som et europæisk land, og derfor er det ikke relevant at opfatte Tyrkiet som et kommende medlem af EU.

Når vi ser på, hvad det er for en magt, vi skal have tilbage til Danmark, er det magten til at sige fra. Der har været mulighed for, at Danmark kan nedlægge veto i en række vigtige spørgsmål, som kommer op i forbindelse med forhandlinger i Ministerrådet, men den magt har vi drypvist givet fra os, og desværre bliver det ved på den måde. Med Nicetraktaten gik et antal områder over til flertalsafgørelse, så vi ikke længere har vetoret, og efter den forfatning, der ligger på bordet nu, mister vi vores suverænitets og vetoret på 26 nye områder. Det er altså meget voldsomt, hvad der sker, den forfatning, som ligger på bordet, er meget indgribende over for vores suverænitets, og vi skal have magten tilbage, så vi har mulighed for at sige fra.

Så synes vi i øvrigt, det skal respekteres, at det nu engang er ved folketingsvalg, man som borger kan få indflydelse på, hvad der foregår i Danmark. Det skal ikke være ved valg til Europa-Parlamentet, og det skal ikke dirigeres af andre landes borgere, hvilken magt EU skal have. Det skal være os selv, der beslutter i hvert enkelt tilfælde, om vi vil afgive magt og suverænitets. Jeg håbede egentlig, at SF mente nogenlunde det samme, og jeg tror faktisk også, SF mener, at vi skal bevare magten til at selv at bestemme i vores eget hus.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Peter Skaarup siger, at vi mister vetoretten på endnu flere områder, og så vil jeg gerne have at vide, hvad det er for nogle områder, Dansk Folkeparti gerne vil have vetoret på. Er det på miljøet, så det bliver endnu sværere at få en miljøregulering gennemført i EU? Er det på arbejds-

miljøet, så det bliver endnu sværere at sikre det europæiske arbejdsmiljø? Er det på konkurrencekontrollen, så det bliver endnu sværere at sikre sig mod store, private monopoler? Eller er det på andre områder? Jeg vil gerne have svar på tre ting: Vil Dansk Folkeparti bevare vetoretten på miljø, arbejdsmiljø og monopolkontrol?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi mener, der er nogle områder, hvor man med et fornuftigt europæisk samarbejde og EU-samarbejde med fordel kan give afkald på vetoretten, og det er faktisk på nogle af de områder, som fru Anne Grete Holmsgaard nævner.

Med hensyn til handel, miljø og forbrugerforhold synes vi, det er vigtigt, at man kan have et meget intenst grænseoverskridende samarbejde. Men når EU begynder at udstrække fangarmene til andre områder, er vi skeptiske, og det er jo desværre det, EU gør. Hvis man læser den forfatning, der ligger på bordet nu, kan man se – også af de annekser, der er kommet fra det italienske formandskab, og som det irske formandskab ikke har afvist – at der faktisk sker en meget krænkende udvikling i spørgsmålet om flertalsafgørelser, der kan betyde, som fru Charlotte Antonsen sagde tidligere under debatten, at det ikke er sikkert, vi i fremtiden kommer til at stemme om nogen traktater.

Man har i sinde at gøre det sådan, at Ministerrådet og dermed også den danske regering selv kan overflytte spørgsmål på de områder, hvor der er vetoret, til områder, hvor der er flertalsafgørelser. Det er måske i virkeligheden noget af det allerallerværste, som jeg også synes, SF skal være meget opmærksom på, for SF har den mission sammen med andre unionskritiske partier at påpege, at det er en forkert udvikling.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg har noteret, at en afgørende hovedhjørnesten i Dansk Folkepartis argumentation imod den nye forfatningstraktat, som man vil anbefale vælgerne at stemme nej til, er spørgsmålet om en præsident. Ordet præsident bliver anvendt i cirka hver anden sætning, der drejer sig om den nye forfatningstraktat, og man kan ikke undgå at få det indtryk, at det bliver brugt for at skabe et skræmmebillede af, at der nu bliver opbygget en europæisk union, som ikke længere bare er en union, men en egentlig statsdannelse, fordi ordet præsident bliver brugt.